

ЧУДОМИР ГОРКИЯТ МИ ВУЙЧО

chitanka.info

Срещнах го на завоя на тесния път в планината, пращен, уморен, бледен и жълт, сякаш го е гонил смок.

— Какво има, драги, какво се е случило?

Той се спря, изпъшка дълбоко, па се отби малко встрани, тръшна се на земята и занарежда:

— Ох, братко, да ти не дава господ! Да ти не дава господ ни света Богородица да умре вуйчо ти в Пловдив.

— Тоест как! — сепнах се аз и го загледах на шарено.

— Примерно — казва, — примерно. Извинявам се. Аз съм тъй разстроен — казва, — всичко ще ти разправа и ще ме разбереш.

И като си облиза изсъхналите устни, продължи:

— Разболя се вуйчо Миладин. Вдовец човек, както знаеш, имотен, бездетен и с добра пенсия. Есенес още падна на легло и бре доктори, бре бабички, билки и корени — не помага и не помага! По-зле отива човекът, по-добре не ще! Видяхме се в чудо. Събрахме се близки и роднини и решихме да го заведем в по-голям град. Уредени болници, знаеш, специалисти уж, апарати и така нататъка. Докарахме го в Пловдив, настанихме го в една частна клиника, на рентген го гледаха, електризация му правиха, кръв му изследваха, стомашен сок, урина — разноски, ти казвам, разноски — край няма!

Разходите текат, наследството намалява, а вуйчо, накъсо казано, нито умира, нито оздравява, а лежи си, пъшка си — и толкоз. А аз стоя, пазя го, притеснявам се и така нататъка. Хвана ме отчаяние и не виждах изход от положението.

Не щеш ли, една нощ, както си спях в хотела, някой зачука. Станах, отворих и в стаята ми се намъкна едно нищо и никакво плешиво човече с малки сиви очички със зачервени клепачи и нос като човка.

— Много се извинявам, господине — закланя се то, — много ми е неловко, че ви будя тъй рано, но дълг, знаете, човещина! Имам — казва — да ви съобщя неприятна новина. Моля, само не се вълнувайте! Успокойте се — казва. — Вашият вуйчо почина преди малко, бог да го прости. Спокойно си умря — казва, — без мъка си издъхна като светец.

— Кой сте вий — питам го — и отгде знаете?

— Аз — казва, — господине, съм от погребалното бюро „Рай небесен“, улица „Главна“ № 3, телефон 222. Точност — казва, —

акуратност и умерени цени. По телефона ни съобщиха — казва, — та дойдохме да ви утешим и облекчим от грижи около погребението.

— Но... ний няма тук да го погребваме.

— Нищо, нищо — казва, — господине. Ще ви услужим с ковчег тогава, с венец, туй-онуй. Всичко, каквото ви е нужно по изпращане на покойника, наша грижа ще е. Вие си гледайте скръбта само. Само скръбта...

Нямах време за пазаряване, дадох му капаро и се хукнах към клиниката.

Посрещна ме сестра милосърдна.

— Вуйчо Миладин — разхълцах се аз и така нататъка, — бог да го прости и мирò да му капе на костите, та дойдох да видим, да наредим — казвам.

— Кой Миладин? — пита тя.

— А че Миладин Посемсегов, оня, старецът в малката стая до прозореца. Жлъчка — казвам, — стомашни разстройства, артерия склероза и други подобни...

— Че той си е жив и здрав човекът — казва. — Сега му дадох лекарство, взе си го и ми се усмихна даже. Да, да, не е добре, но изпи си го и ми се усмихна.

Глътнах си езика наопаки.

— А кой ви каза, че е починал?

— От бюрото — мотолевя аз, — от погребалното бюро „Рай небесен“, улица „Главна“ № 3, телефон 222, ме събудиха нощес. И ковчег — казвам — поръчах, и капаро, и така нататъка...

— Хм, да! Нощният прислужник е свършил тази работа. Слушах го преди малко, като разправяше, че нощес болният бил в безсъзнание. Сторило му се, че умираше, и калпазанинът прибързал да събщи, за да получи комисионата. На „Рай небесен“ — казва — той е агентът, фелдшерът е на „Упокой, господи“, аптекарката е на „Дом всевечний“. А пък докторът, между нас да си остане — казва, — е и на трите. Той, прислужникът, е и никой друг. Идете — казва — в бюрото и се откажете от поръчката.

Смаях се като кокошка, кога вали град. Жив човек, значи, а ковчегът му готов. Хай да му се не види макар!

Отидох в бюрото, разправих каква е работата, но не щат да ме чуят даже.

— Мярка е взета — казват, — ковчег е. То един вид е дървено пардесю, както казват по някои места, и на всекиго не става. Невъзможно е — казват.

Бях решил да жертвам капарото, да ги не търся вече и се прибрах в хотела. Тъкмо си блъсках главата какво да правя, телефонът издрънка и от клиниката ми съобщиха, че вуйчо внезапно починал.

Хукнах се пак, убедих се лично, обадох се пак в бюрото да се погрижи за всичко, разплатих се на доктора и като дойде ред да плащам и на бюрото, фризура ми щръкна като на таралеж.

— Пет хиляди триста седемдесет и девет лева — казват господата от „Рай небесен“.

— Да нямате грешка бе, хора? — викам.

— Нямаме — казват. — Точно е. Дървеният материал — казват, — знаете, поскъпна, подплата, кръстчета, свети духчета, златни венци, свещи, превоз и така нататъка...

— Ами как е възможно, като аз работя в дървен склад и знам, че един кубик 1½-сантиметрови дъски струват 2000 лв. и от този кубик двадесет ковчега излизат като нищо! Каква е — казвам — тази безбожна експлоатация и обирничество! Че вий — казвам — ще ни глътнете цялото наследство предварително, а аз съм човек — казвам — със задължения, ипотека имам, изпълнителни листове имам... Че по-добре пригответе и на мене един ковчег тогава — казвам, — да се търкулна вътре и така нататъка!...

Виках, кряках, намалих сумата на 4000 лв. и отидох да пазарявам след това пък автомобил.

— Две хиляди — казва — за смъртника и 350 за вас.

— А бе, хора християни, не може ли малко по-евтино бе! Сиромах човек съм, с три деца, двойна ипотека, покойникът, и той си няма нищо и така нататъка...

— Може по-евтино — казва, — ама има още двама пътници. Една баба и един свещеник. Ако се съгласят да пътуват със същата кола, а ковчега да закрепим отвън на калниците, ще ви взема всичко 1500 лв.

Отидох, намерих старите, разревах се, целувах ръце и на попа, и на бабата и най-после се съгласиха. Закрепиха смъртника отстриани, качихме се тримата и тръгнахме.

Тук гума се пукна, там бурма се развинти, след четиричасово друсане пристигнахме в нашия град. Спряхме пред дома, заобиколиха ни близки, роднини, че писък, че рев — не ти е работа! Още не сме свалили ковчега, мама се разврещя:

— Отвори го, Недялко, отвори капака, мама, да си го видя хубавеца ми, ненагледния ми!... Братко, братко, братко!...

Няма как. Наведох се, отворих и останах втрещен. Ковчегът празен и вуйчо го нямааа!... Отгоре и отстрани разбойниците от „Рай небесен“ поставили дъски, а отдолу летви. Тънички едни, никакви и тук-там по едно малко гвоздейче чукнато. Друсал се вуйчо, значи, клатушкал се из пътя, счупили се летвите, изхлузил се човекът и паднал из пътя. Къде е паднал — сам си знае.

Че като почна наново един писък, че като се кръсти оня ми ти поп, че като заскимтя оная ми ти баба, гледах, гледах, па се метнах в колата и хайде пак назад.

Тук покойник, там покойник, колата изгърмя, спуска се пак гума, хе там, в реката, оставих я аз и тръгнах да го диря пеш. Това е — казва — историята. Друго няма. Изгубихме го покойника, значи, посяхме го някъде и туйто!

И като се понадигна нещастният мой познат и избърса потното си чело, въздъхна още по-дълбоко и рече загрижен:

— Като идеш оттам, не си ли го видял случайно? Сух човечец, един въздългичък, с рядка брадичка и косата му сресана на път. От погребалното бюро го бяха сресали така. Горкият ми вуйчо!... Не си ли го видял някъде търкулнат по пътя? А?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.